

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 15 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

1. mai 1940.

12. årgang.

Hilsen fra Afrika.

Kjære misjonsvenner!

Guds rike nåde og fred!

Men vi venter etter hans løfte nye himle og en ny jord, hvor rettferdighet bor! (2. Pet. 3, 13). Og jeg så en ny himmel og en ny jord, ti den første himmel og den første jord var vekne bort, og havet er ikke mer. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort istand som en brud der er prydet for sin brudgom. Og jeg hørte en høy røst fra tronen si: Se, Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og han skal avtørre hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være med, ei heller sorg, ei heller skrik, ei heller pine skal være mer, ti de første ting er vekne bort.

(Joh. Åp. 21, 1—4).

Hvor velsignet det er, kjære nådesøsken, at det vil bli slik en dag. Gud gi oss alle nåde å holde ut en stund tid, til Jesus kommer og henter oss heim til seg.

Nå er det alt langt over 2 år siden vi kom ut til Afrika igjen, så jeg burde jo sendt en hilsen gjennom «Misjonsrøsten» for lenge siden, men nå må det bli alvår. Vi har opplevd forskjellig siden vi kom ut i arbeidet igjen. En stor glede var det for oss at hele feltet kom tilbake til våre venner. Str. Nesfossen og jeg ble på Songomane M. S. i bare 3 uker. Deretter flyttet vi til Edvaleni, så vi har nu vært her i over 2 år. Her er

et stort arbeidsfelt og meget å ta vare på. For min del ble jeg prøvet hårdt med sjukdom et halvt års tid; men så styrket Gud meg atter, og har ved hans nåde fått være med i arbeidet. Str. Nesfossen hadde det stritt da jeg var sjuk; men Gud ga henne en underbar kraft. Så sendte Gud oss hjelp året etter, idet str. Jenny Evenstad kom ut til oss, og da hun hadde vært herute tidligere med sine foreldre i omkring 20 år og ga seg over til Gud som barn, sier det seg selv, at hun er en meget god hjelp.

Vi har hatt meget arbeid med å reparere og sette istand her på stasjonen. Hadde et stort arbeid med å få møtehuset i god stand; men nå er det også et prektig, solid hus. Gud skal ha takk som lot det lykkes for oss.

Som vennene kjenner til, sendte også Gud br. Gjøsund med familie ut til oss. Vi har nå vært sammen alle her på Edvaleni i denne tid siden de kom. Våre venner Gjøsund var jo nye i alt og måtte settes inn i arbeidet og studere sproget, hvilket de fremdeles holder på med.

Vi har nå fått innfødte brødre til å bygge et rum til på Eketuleni, og når det blir ferdig, tenker Gjøsunds å flytte over dertil for å begynne å varetale arbeidet der. Evangelisten der, som er en trofast br., bor like ved stasjonen og vil bli en god hjelp for Gjøsunds, likeså evangelistens hustru som er en sjelden god kristen. Vår bønn er, at Gud må få bruke br. Gjøsund til velsignelse. Det blir jo bedre når han kan tale til folket på deres eget sprog. Nå må vi jo tolke for ham; men vi merker at folket er meget interessert i å høre ham tale Guds ord. Vi hører og leser om forholdene i Europa, og det er trist å tenke på. Vår daglige bønn er, at

Gud vil spare Norge, om det er mulig. Herute har vi hatt det stille og rolig hittil. Alting blir jo dyrere; men til idag har vi ikke manglet noe. Gud være lov! Han er trofast, og hans løfter står fast.

Vil fortelle om et stort kvinnemøte, som vi hadde på en utstasjon nå nylig. Jeg var også med og var borte fra fredag til mandag. Evangelistenes hustruer og så mange av de troende kvinner som ville være med samles på en bestemt plass fredag kveld til bønne- og vitnemøte. Lørdag går de ut i krålene hele dagen, og forkynner evangeliet for folket og innbyr dem til Jesus. Det er alltid noen som velger å tro under slike møter.

«Umanyane» kalles de møtene. Gud styrket meg, så jeg gikk med i krålene hele dagen tross det nå er den varmeste tid. Vi fikk be med 10 sjeler, deriblandt en stor høvding som var meget sjuk.

De innfødte oppfører seg meget forsiktig og har den største ærefrykt for dem som styrer iblandt dem. Da vi kom et stykke utenfor krålen, stanset vi opp, stod stille og sluttet å synge, det hadde vi gjort hele veien. Vi trodde vi bare måtte stå utenfor, da han var så sjuk. Men vi var heldige, da 2 eldre menn fra krålen kom hen til oss. De var glade for at vi kom for å be for høvdingen. De sa han var meget sjuk, og at Gud alene kunne gjøre ham frisk. De gikk for å spørre, om vi måtte få komme inn. Det er ellers så nøye, at når en mann skal snakke med en stor høvding om en sak, får han ikke komme inn men må sitte utenfor. De kom tilbake og sa, at han ville vi skulle komme inn å be for ham. En del av oss gikk inn og resten måtte være med å be utenfor. Han var gla vi var kommet. Det passet så godt, at evangelisten vår også kom just i det samme. Det var så gilt å ha en bror med også. Spurte evangelisten om jeg kunne gå med

På reise til Belgisk Congo

Bestemmelsesstedet nådd.

Kintshua 25. jan. 1940.

«Min sjel lov Herren og gløm ikke alle hans velgjeringer.» (Salm. 103, 2).

Kjære venner!

inn. Ja, svarte han, det er deg han blir mest glad ved å se. Vi traff ham da liggende på gulvet i en hytte på en gressmatte, så det var ikke megen storhet å se etter våre begreper. Det eneste var at han hadde et kostbart teppe over seg. Han hadde et par større hus i krålen; men når de er sjuke, foretrekker de å ligge i en rund hytte. Hans heim var en meget stor krål. Etter at vi hadde hilst, sang vi en sang, bøyde oss i bønn, og evangelisten ba meg lese et Guds ord og vitne om Gud. Han bare hvisket, men var ved full sans og samling. Innbød ham å komme til Jesus og bli frelst, da Jesus ikke gjør forskjell på folk. Høy som lav må ta imot av bare nåde. Etter vi hadde bedt igjen, var det en av de troende kvinner som ba ham inntrengende å overgi seg til Gud. Det gjorde han også, rakte høyre hånd i veiret og hvisket: Ngi ya tanda i Nkasi. Det er: Jeg elsker Herren. Han sa, han ville gjerne at i Nkosazana skulle be for ham. Det var så godt, når vi ba for ham. Siden har de troende herfra vært og besøkt ham. Han var da litt bedre og kunne snakke høyt. Han var takknemlig for, at de besøkte ham. Han har vært en god hersker, så folket er glad i ham.

Tilbake til møtet: Søndag morgen var kvinnene ute i krålen igjen, og på middagen hadde vi stort møte med mange folk. Hver aften hadde vi vitnemøter, da kan dere tro det var livlig når alle kvinner vitnet om Gud. De er så ivrige. De var gilt å være med i den flokken. Vi holdt på til midnatt hver kveld og var tidlig oppe om morgenen. Jeg bodde hos en evangelistfamilie og hadde det gilt. Fikk seng å ligge i og sov godt. Hadde med meg litt sengklær, brød og smør og the, også kokte de litt mat til meg. Det er gilt å være ute blant dem. Nå en dag var jeg ute hele dagen og så til noen sjuke. En mor sendte bud etter meg og ba meg komme heim og be for hennes spebarn som hadde vært sjuk siden det ble født i januar. Moren er ikke troende; men Gud virker på henne. Der kom en hel flokk barn omkring meg, og de ble alle med inn, mens jeg ba for den lille. Jeg fikk be med 7 stykker, av dem 4 gutter og 3 piker. Gud velsigne de barna.

Alle misjonærene hilser meget, li-

keså alle de troende innfødte. Vær snild og husk alle i bønn.

Med hjertelig hilsen. Deres for Africas frelse

Swaziland, S. Africa, 1. mars 1940.

Margit Haraldsen.

en robåt, men mye større — som ble rodd av 12 mann. De rodde så svært ten dryppet av dem under ild av oppildnende tromming av to mann, som ingen annen ting hadde å gjøre enn å slå på trommer. Det var ikke vært å prate sammen for det var ikke mulig å få ørens lyd.

Ja, der skulle dere sett oss, på bunnen av denne båten i hver vår elegante kurvstol, som var lånt fra flodbåten, og Ester med oppslått paraply. Vi ble padlet fram i to og en halv time i verste solen, fra kl. 11 til halv to om middagen. I Dibaja fikk vi kall drikke av en portugisisk frue, i det første og beste hus, og gikk med en gang på jakt etter en bil. Det lykkedes å få en etter at det var mørkt. Negerhandelsmannen der stilte sin bil til gratis disposisjon med to «boyer» og så bar det iveri.

Vi var så spendte etter alle våre forsøk på å komme fram og da vi kom til landsbyen nedenfor og da vi løp etter bilen og hilste og klappet i hendene, så utløste spenningen seg hos meg i gråt.

«Men Harriet da,» sa Erling. «Du må ikke gråte.» «Nei, jeg vet nok det,» sa jeg, «men det er så svært å tenke på om man kan være til noen velsignelse og nytte.»

Vi kikket hele tiden etter palmealléen og endelig: Der var den. Vi gled inn gjennom porten som var av rødmalte sprosper, og med oppmurte portstolper, og derinne på gårdsplassen så Ester, som er utrolig skarpsynt, Oddwards skikkelse, mellom en hel del svarte gutter. Øyeblikket etter kom Christiansen og vi nesten gråt og lo alle sammen. Alle guttene stemte i å synge: «Navnet Jesus» og gikk i ring rundt på plassen og klappet i hendene. Inne i stuen på Kintshua vekslet vi så siste nytt og det ble sent før vi gikk til ro.

Det var tirsdag den 23. vi kom og onsdag morgen ble vi presentert for alle på bønnemøte kl. 6. I går og i dag har gått med til å pakke ut og innstallere oss. «Boyene» kappes om å lære oss sproget og er snille. De som hører huset til vil gjerne

Det som for framgang drives et mål på de steder har nok sin omliggende møter, men mål å få en hvor det gis utpost for stendig men hovedmenigheten stor uforstått. «Vi planter vekst.» Ja, alltid galt å feil sted. I belsk ordner dette ordner vi regne med det nok dårer oss ikke Kan ikke så kan han uforstand.

Vi går ten er i en være på la man i mer utenfor ste Disse kan lom forsamarbeid

inn og se åpnet. De rene hver på den ene lyser og nstas alt.

Christianer at han er leie, me se dagene.

Vi har i stuen h gå til Mar planer i bil, men b regntiden sittende fa gi at biler helt nødve Kjær hi Eder

hva kan vi lære av den frie bevegelse?

IV. Nybrott og samarbeid.

Det som er av størst betydning framgang og utvidelse er at det skrives et målbevisst og ordnet arbeid på de steder man kan få inngang. Det har nok sin betydning å besøke de nærliggende steder av og til, og ha møter, men man burde ha det som mål å få en regelmessig virksomhet hvor det gis anledning. Enten som utpost for forsamlingen eller selvstendig menighet i samarbeid med hovedmenigheten. Her har det vært stor uforstand. Man siterer ofte: «Vi planter og vanner, men Gud gir ikke frukt.» Ja, naturligvis, men det er alltid galt å plasere skriftsteder på feil sted. Det var arbeidet i en bibelsk ordnet menighet Paulus skriver dette om og i alt vårt arbeid må vi regne med Guds hjelp, ellers blir det nok dårlige greier. Dette hindrer oss ikke i å arbeide planmessig. Kan ikke Gud bruke vår forstand så kan han ennå mindre bruke vår uforstand.

Vi går ut fra at hovedmenighetene er i en by. (Den kan jo også være på landet), og som regel har man i menigheten lemmer som bor utenfor stedet hvor menigheten er. Disse kan da være bindeleddet mellom forsamlingen og en utpost. I samarbeid med menigheten går de

inn og se på når koffertene blir åpnet. De møter i fineste puss og rene hver morgen med barbert skill på den ene side. Tennene og øynene lyser og mens alt er så nytt er det stas alt.

Christiansen er kviknet i, men hører at han har perioder imellom som er leie, men han har vært kjekk disse dagene.

Vi har deilige bønnemøter sammen i stuen hos ham. I morgen vil han gå til Mangai. Ja, gå ja. Vi hadde planer i Dar-Es-Salâm om å kjøpe bil, men ble frarådet det da det var regntiden og vi kunne risikere å bli sittende fast i ødemarken. Men Gud vil at bilen kommer snart. Den er helt nødvendig her.

Kjær hilsen til alle venner.

Eders

Harriet Johansen.

igang med møter, gjerne i privathus, og helst så regelmessig som mulig. Brødre fra menigheten deltar så langt de kan rekke, og om det fra først av er dårlig tilslutning så kan bønnemøter utrette det utrolige. Med tiden kan det bli god søkning og god virksomhet.

Fra Sverige fortelles om en praktisk måte som er benyttet. Et par søstre som var kalt til å forkynne evangeliet ble minnet om å oppnå virksomhet på et hårdt og utilgjengelig sted. Menigheten hadde intet sted hvor de kunne samles der og alt syntes stengt. I forståelse med menigheten leiet disse to søstre en liten stue og da begge kunne sy, tok de mot søm og på den måte kom de i kontakt med noen av folket. Forsamlingen hjalp dem med midler til opphold da det var umulig å leve av det de tjente. Etter en tids forløp begynte de å ha bønnemøter i sin lille heim og noen kom til bønnemøtene. Snart ble det flere og flere som samledes og da søstrene sang og spilte godt, om de ikke kunne preke så storartet, gikk det av seg selv slik at det ble offentlige møter. Stua ble for liten og de leiet et lokalt og fikk en evangelist til hjelp og snart var vekkingen i full gang. I samarbeid med utsendermenigheten bygges det et bedehus der og nå er det en god og kraftig, selvstendig menighet på dette sted. Søstrene er iferd med å bryte nytt land på et annet sted og har støtte av den nye menighet. På den måte går arbeidet videre og underbygget som virksomheten blir med bønn helt fra første stund, blir det en åndelig tyngde i menighetslivet.

Man kan jo også leie lokale og hode vekkesesmøter på steder hvor det er anledning. Enkelte brødre kan også gjøre godt arbeid ved å ha møter på avsides steder. Det er mange måter å arbeide på og det er nødvendig å være bedende og åpen for Guds ledelse.

Spredning av blader og annen litteratur er også en ypperlig hjelp i å gjøre vår virksomhet kjent og har åpnet mange dører for vår forkyn-

nelse. Det er intet som kan være til mer hjelp i evangeliseringsarbeidet enn god og for anledningen tilpasset litteratur når det gjelder å nå folkets brede lag. Hvor ingen predikant eller andre kan komme inn kan et blad, en traktat eller bok nå fram. En god kristelig presse og litteratur er faktorer i evangeliseringsarbeidet som ikke kan verdsettes høyt nok.

Mange samfund har hva de kaller «blad-evangelister» eller kolportører og først evigheten vil nok åpenbare resultatene av denne gren i virksomheten.

I alle tilfeller vil det vise seg at samarbeidet med menigheten vil bære de største og varigste frukter. Guds plan er at menigheten skal være sentrumet for all åndelig virksomhet. Når apostlene i Jerusalem fikk vite om vekkingen i Samaria sendte de Peter og Johannes dit. (Ap.gj. 8, 14). Likeså til Antiokia. Ap.gj. 11, 19—26). Naturligvis kan stillingen i menigheten være slik at det ikke går å samarbeide og i slike tilfeller må man arbeide selvstendig, men hvis menigheten er i rett stilling er samarbeidet det ene rette.

Samarbeid mellom menighetene.

I første hånd må jo samarbeidet mellom de nærmeste menigheter og vennegrupper pleies. Her gjelder det gamle ordet at «alene er vi svake, men samlet er vi uovervinnelige.» Historien om kongen som på dødsleiet sendte sine sønner til skogen etter friske hasselkjepper og når de kom heim ba dem bryte av hver sin kjepp, kan her være et talende eksempel. De klarte det uten besvær. Faren ba dem gå igjen og da ba ham dem binne kjeppene sammen og forsøke. Nå klarte ingen å bryte dem av. «Slik,» sa kongen, «er det med dere. Alene er dere lette å vinne over, men samlet er dere uovervinnelige.»

Ved evangelister og korrespondanser i sine organer har de et middel å pleie samarbeidet. De kan også ha stormøter eller stevner hvor de om-liggende forsamlinger deltar.

Samarbeidet i evangeliseringen av vårt eget land og arbeidet på hedningefeltene må det være. Distriktsstevner en gang hvert kvartal f. eks. vil ganske sikkert være av det gode. På disse kunne gis rapporter for arbeidet i inn- og utland, og drøfte ting som kunne drøftes. Fram for alt må

Hvem vil hjelpe?

Kjære misjonsvenner!

Bli ikke lei eller bedrøvet over at jeg kommer på denne måten til eder i dag. — Som dere husker sendte jeg et stykke til «Misjons-Røsten» i vinter, hvori jeg bl. a. fortalte litt fra stedet, og nevnte da også vårt bedehus. Saken er nemlig den at det må med det første ha en del reparasjoner. Vi er jo oppmerksom på at kravene er mange, særlig denne vinter har det jo vært så mange opprop. Og jeg kan av hele hjertet betro dere at det er ikke så gilt for den som skal sette seg i spissen for en innsamling. Jeg har derfor lenge tenkt hva jeg skulle gjøre angående denne sak. Nå drister jeg meg til å sende dette opprop til «Misjons-Røsten»: Hvem vil hjelpe? Vi har et stort prektig bedehus her i Rossfjord, og vi er glad for å ha dette hus. De dårlige tider her nord har gjort det vanskelig å få det i den stand vi ville. Venneflokket er ikke stor, dertil er vi alle av «de små». Vi er derfor avhengig av hva Gud vil gi oss gjennom sine barn. En av brødrene fortalte meg for ikke lenge siden at taket på bedehuset var i en dårlig forfatning, dertil skulle vi ha fått det malt innvendig, og andre mindre reparasjoner.

Kjære venner, skal vi ta et løft for denne sak? Kanskje har du noe som du vil takke Herren for. Vil du ikke gi ditt takkoffer til Herren på denne måte. Vi hadde håpet å få huset restaurert til stevnet til sommeren. Skal dette opprop bidra til det.

De beløp som måtte bli sendt, bedes

det være bønn. Hele arbeidet i Guds rike må underbygges med bønn. Her er det antakelig vi har vært mest ufosstandige. Vi kan godt høre på 10 prekener og uttallige vitnesbyrd på en stevnedag, men knapt ofre en time på dagen i bønn.

Vi har ingen menneskelig organisasjon eller samfundspargrafer som holler oss sammen. Samfundet i ordet, ånden og bønner er det sterkeste samfund som finns også når det gjelder samarbeid mellom menighetene, men det må tas vare på.

Menighetene kan også støtte hverandre økonomisk i mange tilfeller. Se 1. Kor. 16, 1—4; Rom. 15, 25—27.

G. I.

adr. Søren Eriksen, Rossfjordstrømmen, Nord-Norge. Og det vil bli kvittert i dette blad for de innkomne bidrag.

Fredshilsen.

Didrik T. Sollie.

Vi vil gjerne gi oppropet vår anbefaling. Vistnok er det mange krav og byrdene blir tunge for misjonsvennene, men om hver som leser dette gir bare en krone vil beløpet være fullstendig stort nok. Vennene er alle ubemidlede.

Send beløpene til Søren Eriksen, Rossfjordstrømmen, Nord-Norge.

Red.

En liten hilsen.

Det er oppmuntrende å lese om misjonsarbeidet i «Misjons-Røsten» ute og heime. Kunne nesten ønske å være der ute og virke; for nøden der er jo så stor. Men det må jo også noen være heime og være med i forbønn og hjelpe dem der ute. Ja, så får vi virke der vi kan. Det er godt å lese om alt som gjøres. Tiden er nok kort. Men vi vet Gud er med hver dag.

En søster.

Anonyme brever.

I et par blader har vi lest et par innlegg angående anonyme brever, og dommen over dem har vært hård. Det kan være forståelig nok, men personlig synes undertegnede at det også kan ha sine fordeler.

Det hender ikke ofte at slike kommer. Det kan være til misjonsarbeidet av og til noen sender sine beløp anonymt, og alle er vel enig i at det ikke er galt.

Skulle det være et uforskammet brev så har man i allefall den fordel at avsenderen er ukjent og man slipper å vite hvem det er. Er det noe i brevet som er værd å notere seg så har jo navnet ingen betydning.

G. Iversen.

Kvitteringer.

Asta Thuen, China.

Til Asta Thuens misjon i China er kommet inn i året 1939 kr. 2,024.97. Heri er medregnet reisepengene til Norge.

Hjertelig takk til hver enkelt giver.

Liv Skorge, kasserer.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartals slutt.

Til leserne!

Store begivenheter har hendt siden forrige nummer kom ut. Så raskt har det utviklet seg at vi likesom ikke riktig har kunnet følge med. Det er allikevel ikke uventet. Guds ord har gan gpå gang gjort oss oppmerksomme på det som måtte komme, men allikevel kom det uventet for de fleste.

Nå har vi som kristne en god anledning å vise hva stoff det er i oss. La oss under alt bevare ro og fatning. Forsøk å hold det kristelige arbeid i gang og framfor alt hjelp hverandre hvis det blir nød og vanskeligheter.

Når det klarer litt skal vi forsøke å gi litt oversikt over misjonsarbeidet og de oppgaver som ligger foran oss. Nå er det umulig å si noe. Vi vet jo ikke hvordan det utvikler seg. Framfor alt: Bed til Gud i denne tid.

Vi har jo anledning å ha møter og la oss delta med den nåde Gud gir.

Det sier seg selv at mange får det vanskelig nå. Det er vår plikt å gjøre hva vi kan for å hjelpe hvor vi kan, både åndelig og timelig.

Vi er nå takknemlig for å få inn alle restanser. Vi skylder for trykk og trenger penger til våre utgifter. Dere gjør oss en dobbelt hjelp ved å sende det snart. Det går an å sende postanvisninger fra de fleste steder i landet vårt nå. Forhør dere på postkontorene.

Vi er sent ute og daterer dette nummer 1. mai Grunnen er at trykkeriet har vært nødt til å holde stilt på grunn av krigen.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.